

[Jørgen Jørgensen.]

for at kunne opretholde denne Tilstand, som vi jo alle ønsker skal opretholdes over for arbejdsløse Landsmænd, er det nødvendigt, at det fra alle Sider forstaas, at man maa være fælles om den Kontrol, der skal føres over for de Mennesker, der vil snylte paa hele Samfundslegemet.

Jeg hilser altsaa denne Ændring med Tilfredshed ud fra den sikre Forvisning, at Kasserne saavel som Arbejdsgiverne vil bistaa Socialministeriet og Arbejdsdirektoratet med Gennemførelse af en Ordning, som skulde virke bedre end den, vi nu holder Begravelsestaler over.

Jeg anbefaler dette Lovforslag, og jeg anbefaler ogsaa det andet dertil knyttede Lovforslag som en naturlig Konsekvens af det første til Tingets hurtige og velvillige Behandling og til Vedtagelse.

Gudiksen: For mig staar det saaledes, at vi i Dag staar over for et betydende Vendepunkt i vor Arbejdsløshedslovgivnings Historie, idet vi med Arbejdskortenes Bortfald kontrolmæssigt og ogsaa rent skattemæssigt — det skattemæssige skal jeg lade ligge, det er ikke for i Dag — efter min Mening kan notere et betydeligt Tilbageskridt. I Stedet for at stramme Kontrollen, nu da Tilskuddene fra Staten og fra Arbejdsgiverne er steget helt op i Nærheden af tre Fjerdedele, har man ved dette Lovforslag slækket Kontrollen betydeligt, og vi bevæger os efter min Formening desværre hen imod en Lovløshedstilstand paa Arbejdsløshedskontrollens Omraade, som fra et demokratisk Synspunkt er meget beklagelig og meget farlig.

Det bliver nu Arbejdsdirektøren, der efter de nye Bestemmelser i Lovens § 23 A skal sørge for, at Arbejdskortene erstattes, og at der føres en effektiv Kontrol med de enkelte Kasser og deres Medlemmer ude i Landet. Jeg kan ikke tro paa, at det kan lykkes. Jeg tvivler om, at det vil kunne lade sig gøre, naar man ved, at Arbejdsdirektøren er en Mand, der i Forvejen er meget stærkt optaget. Jeg kender ikke Arbejdsdirektøren og har derfor ingen Grund til at bestride hans redelige Vilje til at gennemføre denne Kontrol. Jeg tvivler aldeles ikke paa, at denne Vilje er til Stede, men det generer mig; og det generer mange i Dag, at den samme Mand har været med til at bestemme, at der under Arbejdsfordelingsloven kunde udbetales indtil 22 Kr. i Understøttelse daglig.

Noget saadant glemmer den almindelige Befolkning ude i Landet ikke, og jeg

mener ogsaa, at det er godt, at det ikke glemmes, for det viser, at der er en vis Sundhed til Stede i den almindelige Befolkning, naar den ikke kan gøutere en saadan Ordning. Det er altsaa den Mand, der her efter skal passe paa alle de smaa Misbrug ude i Arbejdsløshedskasserne, og jeg tvivler som sagt om, at det vil kunne lykkes for ham. Jeg tror ikke, han rent arbejdsmæssigt kan overkomme det, og jeg tror heller ikke, han magter det paa anden Maade.

Den Betænkning fra Embedsmandsudvalget, som ledsager Lovforslaget, er for Resten i mange Maader udmærket oplysende.

Bestemmelserne i § 23 A er efter min Formening i høj Grad præget af den røde Bygnings daarligste Sider. Vi har med dette Lovforslag opgivet en af Demokratiets Skanser, Arbejdskortet. Alt som Tilskuddet fra Staten voksede, skulde der sættes mere Kontrol ind, og Arbejdskortene var en af Kontrolforanstaltningerne. Vi har maattet finde os i, at Kontrollen havner i den røde Bygning i København i Stedet for som nu at ligge ude omkring, og jeg er sikker paa, at det er en Ulykke, at den centraliseres. Det skal ikke være sagt til nogen som helst Forklejnelse af Folkene i den røde Bygning, men jeg ser saadan paa det, at det er ikke den Vej, vi skal gaa. Vi skal nærmest decentralisere Kontrollen, men ved Arbejdskortenes Afskaffelse er der sket det, at Kontrollen igen vender tilbage til Centraladministrationen, og det beklager jeg meget. Jeg synes, at det er beskæmmende, at en saa simpel Ting som den at kontrolere Arbejdet, afgøre om en Arbejder i Provinsen skal have Understøttelse eller ikke, ikke kan afgøres af lokale Kræfter derude. Det glædede mig, da vi i Arbejdskommissionen af 1942 og ved Beskæftigelsesudvalgenes Indførelse arbejdede os længere og længere frem mod lokal Afgørelse af de lokale Arbejdsstridigheder, men denne Bestemmelse gaar i modsat Retning. Det, at den røde Bygning saaledes søger at tilrane sig Magten paa Bekostning af Demokratiet, er ikke noget, man skal blive overrasket over. Mange af den røde Bygnings Embedsmænd kan der siges uhyre meget godt om, men en stor Del af dem er præget af, at de har for lidt Forbindelse med det praktiske Liv. Mange af disse udmærkede Mennesker har maaske slet ikke demokratisk Interesse, tværtimod, og det gælder maaske i særlig Grad Socialministeriets Embedsmænd, der har udarbejdet Lovforslaget. Det er da ogsaa saa dejlig frit for demokratisk Indhold, at det for saa vidt i alle Maader ligner kommunistisk og